

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4362/2022
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић, Бранке Дражић, Јелене Ивановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Горан Младеновић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплата накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3176/21 од 26.01.2022. године, у седници одржаној 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3176/21 од 26.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3176/21 од 26.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 789/17 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је ништав Споразум о накнади за експроприсано земљиште број ../. од 26.09.2013. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име накнаде штете због мање утврђене и исплаћене накнаде за експроприсано земљиште за Кп бр. .. и Кп бр. .., уписане у ЛН број .. за КО ..., исплати износ од 1.295.744,00 динара са законском затезном каматом од 23.09.2021. године до исплате, док је тужбени захтев тужиље за тражену законску затезну камату на досуђени износ од 26.09.2013. године до 23.09.2021. године, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати износ од 272.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3176/21 од 26.01.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је накнада за експроприсане непокретности. Побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиљи плати накнаду, уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда, заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Тужени уз ревизију јесте доставио правноснажне одлуке другостепених судова којима је другачије одлучено о истом правном питању, али како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате поднета је 22.03.2017. године, а вредност спора је 1.295.744,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић